

seres og bliver endnu fattigere end i dag på grund af de rige landes fastholdelse af landbrugsstøtten og ublu krav om markedsåbninger i ulandene.

Selv frihandelsfundamentalisterne i Verdensbanken har i de seneste beregninger voldsomt nedgraderet forventningerne til, hvad ulandene får ud af Doharunden. Ifølge de seneste beregninger fra Verdensbanken vil ulandene kun vinde ca. 16 milliarder, mens de rige lande vil vinde 80. Og de milliarder, som ulandene vinder, vil komme meget få ulande til gode, vi snakker om Indien og Kina, mens andre ulande vil tabe stort.

Andre undersøgelser viser, at de håndører, som ulandene vil vinde på liberaliseringer i verdenshandelen, vil være ti gange lavere end de beløb, de taber på grund af faldende toldindtægter. Der er kort sagt meget langt mellem retorikken om en udviklingsrunde og virkelighedens verden.

Ulandene er godt klar over det her, og de har i de seneste måneder skærpet tonen. Ulandene advarer med rette om, at de ikke vil indgå en aftale, som ikke vil føre til forbedringer, og forhandlingerne er derfor gået i hårdknude. Parterne er ikke kommet tættere på hinanden, end de var i Hongkong i december, hvor der sidst var forhandlinger, tværtimod.

Vi har stillet denne forespørgsel for at høre, hvad regeringen har tænkt sig at gøre for at sikre, at Doharunden virkelig bliver en udviklingsvenlig runde og ikke som nu en runde, der tages til fange af de rige landes selviske og kortsigtede og egoistiske interesser.

Årsagen til, at runden er kommet så langt, når forhandlingerne er gået i hårdknude, er jo den simple, at de rige lande med EU og USA i spidsen – i gåseøjne – har glemt, at det her er en udviklingsrunde. De rige lande med EU og USA i spidsen vil ikke give reelle indrømmelser til ulandene, der kan sikre ulandene mod dumping af støttede varer på verdensmarkedet. Men til gengæld kræver de rige lande så, at ulandene skal skære meget voldsomt i deres toldsatser og åbne deres markeder, sådan at store firmaer fra den vestlige verden kan udkonkurrere lokal industri.

En aftale på det grundlag, der ligger nu, en aftale, som vil blive lavet på den måde, forhandlingerne kører nu, vil forstærke den nuværende ubalance i den internationale handel og fastholde ulandene i underudvikling og vil føre til me-

re global ulighed. Og det er derfor helt nødvendigt, at vi får denne debat i dag.

Formanden:

Tak til hr. Rune Lund. Så er det udenrigsministeren.

Besvarelse

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Først vil jeg naturligvis takke for forespørgslen. Jeg synes, det er en relevant forespørgsel. Vi er jo midtvejs i afslutningsforhandlingerne i år. Og vi gør ligesom Enhedslisten det, at vi tillægger afslutningen af Doharunden som en udviklingsrunde en meget høj prioritet.

Så er spørgsmålet jo, hvad vi vil gøre for at sikre, at rundens udviklingsperspektiv realiseres, når vi nu giver det så høj en prioritet. Lad mig derfor indlede med at minde om, at netop udviklingsperspektivet for regeringen hele tiden har været en afgørende begrundelse for runden. Det var jo det, der blev sat i gang med Doha, og forhandlingerne drejer sig jo om at skabe en mere fri og fair verdenshandel, så ikke mindst de fattigste udviklingslande får bedre mulighed for at få del i de positive sider af globaliseringen.

Lykkes dette ikke, så bliver der jo slet ikke noget slutresultat af runden, for man skal jo være enige alle sammen. Og lykkes det ikke, så vil udviklingslandene jo ikke være enige. Så rent logisk set kan der altså ikke komme noget resultat, uden det bliver en udviklingsrunde.

Men jeg medgiver, at det lige nu ikke ser alt for godt ud. Det lykkedes ikke at få rammerne på plads for en endelig aftale om industritold og landbrugsliberalisering inden udgangen af april, sådan som vi havde håbet på i Hongkong og sat som tidsfrist. Og der er ingen tvivl om, at det kan blive meget svært at nå til enighed inden udgangen af juli, som er den næste tidsfrist.

Kl. 14.55

Men naturligvis kan det lade sig gøre. Det forudsætter politisk mod og vilje til en balance-ret løsning. Og det er ganske rigtigt for de tre største aktører, EU, USA og G20-gruppen. Siden WTO-ministermødet i Davos i januar i år har der været en fælles erkendelse af, at resultatet vil kræve samtidig bevægelse på alle væsentlige områder. Den erkendelse må og skal omsættes til konkrete løsninger i de kommende uger. Dohaudviklingsrunden er simpelt hen for vigtig til